

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXV. tečaj

V Gorici, 1908.

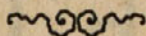
12. zvezek.

2. XII. 1908.

Šestdesetletnica vlade našega cesarja Franca Jožefa I.

to je pač spominski dan, kakeršnega ljuba Avstrija še ni obhajala. Kedo ne bi pomislil ta dan, koliko dobrega je storil naš cesar v tem dolgem času, kedo se ne bi spominjal, koliko težkega, hudega, britkega je prestal? In koliko ima prestajati še zdaj v svoji pozni, sivi starosti! Ni ga človeka na svetu, ki bi mu mogel po vrednosti poplačati, kar je storil; ni ga človeka, ki bi mogel poravnati z dobrim, kar je hudega vžil. Bog edini to more. Prosimo torej njega, vsegamočnega, pravičnega in vsmiljenega Boga, prosimo ga zlasti ta dan, naj razpodi oblake, ki se zbirajo nad našo domovino, naj razkadi megle, ki se vlačijo po nji, naj da dočakati dobremu cesarju tudi v pozni jeseni življenja še lepe in vesele dni, in ko ga pokliče ob določeni uri v svoje večno kraljestvo, naj mu da

tam plačilo, kakeršno je pripravil tistim, ki ga v resnici ljubijo, ki mu služijo po njegovi sveti volji! Bog ga živi na veke!

Papež Pij X.

P. B. M.

VIII. Vladar katoliške cerkve.

(Konec).

„Vse prenoviti v Kristusu!“ Kako pa? Bo li sam? Povedal je že v prvi svoji okrožnici, da se zanaša pri tem na pomoč škofov in njih duhovščine. Zato pa jo neprenehoma opominja, spodbuja in navdušuje, naj se vnema in ogreva za svoj sveti poklic, na vse mogoče načine si prizadeva, da bi jo povzdignil tako v učenosti kaker v svetosti. V koliko okrožnicah in apostoljskih pismih ima ta cilj pred seboj! 23. januarja 1904 je izdal pismo (breve) „In praecipuis laudibus“ do akademije sv. Tomaža Akvinskega v Rimu v povzdigo modroslovja in bogoslovja. 11. februarja 1904 je izdal list „Quam arcano consilio“, s katerim je napovedal apostoljsko obiskovanje (vizitacijo) v vseh cerkvah rimskega mesta. 3. marca 1904 je izdal list (breve), s katerim deli apostoljskemu obiskovanju najširjo oblast; 5. maja 1904 list „La ristorazione d' ogni cosa in Cristo“ do kardinalja vikarja rimskega, da imajo vsi v Rimu bogoslovja se učeči kleriki in duhovniki stanovati v semeniščih ali kolegijih; 27. dec. 1904 list „Experiendo plus“ do kardinalja vikarja rimskega o duhovnih vajah, ki jih ima opraviti duhovščina; 12. jan. 1905 list „Fra i molti e gravi uffici“ do kardinalja vikarja rimskega o kerščanskem nauku, v katerem je vestniše podučevati; 15. apr. 1905 „Acerbo nimis“ zopet o poduku v kerščanskem nauku; 15. jul. 1905 list „Sacrosancta Tridentina Synodus“ o izpitih rimskih novomašnikov pred posvečenjem; 23. dec. 1905 odlok „Vetuit S. Tridentina Synodus“ glede gojencev v semeniščih; 19. marca 1906 motu proprio „Religiosorum ordinum“ glede ordinacije redovnih klerikov; 27. marca 1906 breve „Quoniam in

re biblica“, kjer vkaže več svetopisemskega poduka; 28. jul. 1906 okrožnico „Pieni l' animo“ italijanskim škofom o pravem in strogem vodstvu duhovščine; 1. jan. 1908 odlok „Col intento“ podaja pravila za semeniške zavode. Ob svojem mašniškem jubileju je izdal (4. avg. 1908) posebno okrožnico, s katero se naravnost obrača do vesoljne duhovščine. V nji uči, od česa je odvisno vspešno delovanje duhovnikovo. In tu stavi pobožnost na prvo mesto, in hoče pokazati pot, po katerem naj bi vsak duhovnik v pravem pomenu postal „božji človek“ (I. Tim. 6, 11.) V vseh teh apost. listih in okrožnicah Pij X. govori, kaker bi bil še vedno ali spiritualj v Trevizu ali pa škof v Mantovi ali patrijarh v Benetkah. Ljudstvu pri sprejemih pa govori kaker nekedanji saljcanski župnik po domače in priprosto. On je tudi še vedno spreten „kancler“.

Za vladanje katoliške cerkve, razširjene po celem svetu, ima sv. oče v Rimu razne oblasti, ketere mu pomagajo vladati. Slaba stran teh rimskih oblasti je bila počasnost in zavlačevanje v reševanju; to je prihajalo večinoma od tod, ker se je njih delokrog mnogokrat križal, in je bilo semtertje težko vgeniti, na katero se je treba obrniti v ti ali oni zadevi, in ker je včasih spadala tudi res v področje več oblastnij ista reč. Pij X. je sè strogo ločitvijo sodstva, vprave in postavodaje vse to preprečil (29. jun. 1908, odlok: „Sapienti consilio“).

Veliko delo se je na povelje Pija X. pričelo, in to je nova vreditev cerkvenega prava. Sv. oče namerja namreč po potrebah sedanjega časa preosnovati cerkveno pravo. Začetek je storil s tem, da je, koliker mogoče, olajšal predpise za veljavno sklepanje zakonov. 2. avg. 1907 je z odlokom „Ne temere“ objavil nove določbe o zarokah in porokah.

Pij X. je res času primeren ali „moderen“ papež. Ni pa tako moderen, kaker so hoteli neketeri.

Ko so v aprilju 1907 cerkveno politične zmotnjave na Francoskem višek dosegle, so se začudili, ko je 17. aprilja papež rekel, da ga bolj, kaker preganjanje francoske cerkve, tare druga skerb, in to je, da hoče pod pretvezo, naj se prilagodi cerkev duhu sedanjega časa in se spravi z moderno kulturo, „strup vseh krivoverstev“ spodkopati temelj vere in vničiti kerščanstvo. — Kaker so se v prvih časih kerščanstva širile razne krive vere, ki so cerkvi bolj škodovale kaker grozovito

preganjanje rimskih cesarjev, tako je to pretilo naše dni. V raznih listih in knjigah so nekateri učenjaki jeli oznanjevati popolnoma nove nauke, ki nasprotujejo kerščanskemu. In ti možje, „prijatelji“ katoliške stvari, so napovedovali katoliški cerkvi velik polom, ako se ne preosnuje po njih nasvetu in načertu. In vedno več priveržencev so dobivali. Kar naenkrat sè vso odločnostjo poseže vmes on, keterega dolžnost je skrbeti, da se sv. vera čista ohrani. Dne 3. julija 1907 izide odlok kongregacije sv. oficija, ki se začinja z besedami „Lamentabili sane exitu“ in obsoja 65 verskih zmot, ne da bi bili imenovani, ki so jih učili. Dne 8. sept. 1907 pa je potem izešla okrožnica sè začetnimi besedami „Pascendi dominici gregis“, kateri po obsegu in vsebini ni lahko najti enake. Pravi izleček, v katerem so opisane vse z mote modernega duha na verskobogoslavnem polju, je ta okrožnica, ki h koncu odločno pozivlje na boj proti tem pogubonosnim zmotam in našteva sredstva, ki naj se vporabljajo.

„Ko verhovni poglavar popolne družbe, cerkve, bo stopil v dotiko z vladarji, da obvaruje prostost in pravice katoličanov. Nasprotovanje ga ne bo strašilo“ (Besede Pija X. v prvem nagovoru na kardinalje 9. nov. 1903). Resnico teh besed je imel Pij X. kmalu dejanski poterediti. Njegov možko odločni nastop nasproti katoliški cerkvi strupeno sovražni francoski vladi 1. 1905 ga je pokazal res kot nevstrašenega moža.

Neverniki so mislili s postavami vničiti katoliško cerkev, in pokazati svetu, kako bi jo bilo mogoče tudi drugod zatreti. Javno so se bahali: „Mi hočemo državo brez Boga; hočemo Boga pregnati iz ljudske vesti“. Ali Pij X. ni šel na led, in ravno nasprotno so dosegli. Ljudstvo se tem tesneje oklepa škofov in Rima, odperle so se tudi francoskim katoličanom oči, in sprevideli so, kako važne so dandanašnji volitve. Večinoma so volili sedaj župane, ki 11. dec. 1905 objavljenih postav ne obračajo cerkvi v škodo. Bog daj, da bi dobila Francoska po dobrih volitvah kmalu popolnoma katoliško vlado.

Ali nazaj k Piju X., in sicer naposled še nekoliko o njegovem zasebnem življenju.

Pij X. vstaja, kaker prej v svojem življenju, rano, in sicer ob 4. uri, po zimi pol ure pozneje. Potem moli brevir in pripravo za sv. mašo. Ob 6. uri mašuje. Po zahvali zajuterkuje

(čašico kave s kruhom, 2 kozarca vode). Nato gre po vatičanskem vertu na sprehod, ali nikoli čez edno uro; po zimi pa gre koj po zajutreku v svojo knjižnico, kjer čakajo rešitve razna pisma in listine. Ob 10. uri se začno sprejemi (avdijencije). Ob 1. uri obed jako priprost kakor v Benetkah. Pri tem je jako zgovoren. Zatem po kratkem odpočitku zmoli rožni venec pred sv. Rešnjim Telesom, brevir, in nato gre zopet na delo. Ob 6. uri majhin sprehod po vatikanu; in potem zopet delo. Ob 9. uri večerja (juha, dvoje mehko kuhanih jajec, čaša vina), dokonča brevir, prebere zanj pripravljene in podčertane reči iz časnikov. „Pij X. je namreč — je rekel eden njegovih tajnih kapelanov — že od nekedaj priden bravec časnikov, ne da bi ga to opravilo kedaj nervoznega storilo. Od te bolezni je bil doslej srečno obvarovan“. Ob 10. uri in pol k počitku. To je dnevni red Pija X., jetnika vatičanskega.

Je li res jetnik? Italijanska vlada šteje sv. Petra cerkev in Vatikan za državno last; terdi, da papež ni gospod muzejev in zbirek, ampak da mu jih prepušča država samo v oskerbo. V italijanskih šolah se javno podučuje, da je papež največi sovražnik italijanskega naroda. Dan na dan prinaša neki italijanski list (L' Asino) nesramne slike sv. očeta *). In v takih razmerah naj bi si papež upal iz Vatikana. Ali naj državno policijo naprosi, da skerbi za njegovo varnost? In ko bi prišlo, do izgredov, ali bi mu ne rekli: Kaj išče zunaj Vatikana, kaj hodi v Rim, ki ni njegov!

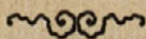
Sovražniki katoliške cerkve se iz te ječe še norčujejo, da ni majhina in slaba ječa. Opisujejo Vatikan kot malo mesto s prekrasnimi palačami. Vsak izobraženec pa ve, da zavzemajo največi in najlepši del Vatikana muzeji in galerije in pa vsem pristopna knjižnica. Papež ima za svojo osebno porabo izbo za delo, obednico, spalnico, kapelico in še nekaj večjih dvoran za sprejeme (avdijencije). Kam meri sovražno ter lažnjivo obrekovanje? Sovražniki katoliške cerkve si prizadevajo, odverniti verno ljudstvo, naj bi ne dajalo „Petrovega novčiča“. Dobri katoličani se seveda za nevošljivost sovražnikov ne zmenijo, ker vedo, da je papež res vbog, ker so ga oropali vsega in da nima za vso veliko upravo k vladanju katoliške cerkve, dru-

*) Žal! ta oslovski list izdaja beneški Slovenec Podreka (ali kaker se sam piše Podrecca).

gih dohodkov, kaker „Petrov novčič“, in da je miloščina v to najboljše obrnjena. Zato si celo od ust radi odtergajo, da pošljejo sv. očetu. Naj tu povemo še sledeči dogodek. — Ob priliki konjske dirke v Rimu meseca marca in aprilja letošnjega leta je država vožnjo po železnici za 75 odstotkov znižala. Te vgodne prilike se je poslužil brat papeža Pija X., Angelj, ki živi v nekem kraju blizu Mantove kot poštar, da je po ceni obiskal sv. očeta. Pač je bil Angelj pri kronanju brata za papeža v Rimu, in najrajši bi bil kar v Vatikanu za vselej ostal, ali Pij X. mu je rekel kratko: „Angelj, verni se k svoji pošti, tam se dobro počutiš in tam te tudi vse rado vidi; tu si kaker riba zunaj vode, dvornega zraka bi trajno ti prenašati ne mogel“. Angelj je torej ostal poštar. Ko pa je zadnjič hodil po rimskih ulicah, približa se mu neki berač, ki je spoznal, kedo je, ter poprosi za dar. Angelj mu da 60 čentezimov. Berač pogleda denar in potem pravi, da je za papeževega brata tak dar premajhen. „Kaj — odverne Angelj — premajhen? Jaz pri svoji pošti na dan zaslužim edno liro, in tedaj menim, da je 60 čentezimov kraljeva miloščina. Da sem brat papežev, ne pride tu v poštev. Njegova svetost namerja vse prenoviti v Kristusu, ali — moje mošnjice ne prenavlja“.

Priproste, kaker Angelj, so ostale tudi sestre. Na tergu sv. Petra v tretjem nadstropju imajo skromno stanovanje. Ohranile so benečansko nošo. Res, da papež skerbi za vse, kar jim treba, ali s tem gotovo ne zapravlja. Sestre pa šivajo in delajo za vboge in obiskujejo sramežljive siromake, katerim dele miloščino v papeževem imenu.

Cerkvene zapovedi.

P. S. Z.

(Konec.)

Peta zapoved.

Pri peti cerkveni zapovedi, ki se glasi: „Ne obhajaj ženitve o prepovedanih časih“, govori katekizem o dvojem, namreč, kaj je s to zapovedjo prepovedano in zakaj je prepovedano.

* Ta cerkvena zapoved ne prepoveduje skleniti zakona ali poročiti se, ampak zabranjuje ženitovanja, ki so združena s hrupom in šumečim razveseljevanjem, z godbo, plesom in enakimi početji. Ker je pa bolj lahko zderžati se porok, kaker po poroki slovesnega ženitovanja, zato se v naših krajih brez resnične potrebe ne oklicuje in tudi ne poroča v času od prve adventne nedelje do razglašanja Gospodovega in tudi ne celi štiridesetdanski post do bele nedelje.

Vzrok, zakaj se v tem času ne smejo obhajati ženitovanja je najti v svetosti in resnosti adventnega in postnega časa. Adventni kaker postni čas imata namen verne dobro pripraviti na obhajanje velikih skrivnosti sv. vere, včlovečenje Sinu božjega in naše odrešenje. Zato zahteva sv. cerkev posebno v teh dveh cerkvenih časih spokorno življenje, ki se razodeva v postu, zatajevanju, svetem premišljevanju in vrednem prejemanju zakramentov sv. pokore in sv. obhajila. Ker je pa svetno razveseljevanje, kaker so slovesna ženitovanja, spokornemu duhu adventnega in postnega časa, ravno tako tudi slovesnim praznikom božiča in velikenoči nasprotna, zato taka ženitovanja cerkev zabranjuje s peto cerkveno zapovedjo.

Ako pa cerkev slovesna ženitovanja združena s posvetnim razveseljevanjem v adventnem in postnem času prepoveduje, ne smemo misliti, da jih v družih časih odobrava in priporoča. Nikaker ne! Sè sv. Pavlom nas opominja: „Bratje, veselite se, še enkrat vam rečem, veselite se, toda veselite se v Gospodu“. Grešna razveseljevanja in razberzdane veselice, na katerih se nedolžnost žali in čednost zatira, so za vse kristijane vsaki čas prepovedane.

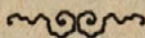
Ženinom in nevestam bi pri tej priložnosti priporočili: Preden stopite v zakon se resno vprašajte, če vas kliče Bog v ta stan in pri tem molite, da vas razsvetli sv. Duh, in da bi vas ne gnale v zakonski stan grešne strasti. Izberite si ve dekleta vernega, kerščanskega mladeniča za ženina, ne pa pijanca, preklinjeavca ali takega, ki starišev ne spoštuje, zakaj taki ženini vam ne bodo dobri možje. Pri nevesti pa vi mladeniči ne štejte samo obile dote in perstanov na roki, ne ozirajte se samo po lepi obliki in drugi zunanji lepoti, ki hitro gine, ampak štejte žulje na rokah in glejte na pošteno, pobožno serce. Pridne roke in pošteno serce je najboljša dota. Ne iščite in ne

izbirajte ženinov in nevest v nočni temi, ker se takrat slabo vidi, ne na plesih in v razuzdanem razveseljevanju, ker takrat izbira strast, ne pamet in razum. Ne pripravljajte se na zakonski stan z grešnim znanjem in dejanjem, ker to ni prava priprava na prejem zakramenta in njegove milosti. Za poroko opravite dolgo spoved vsaj štirinajst dni poprej in dan pred poroko, ali na dan poroke prejmite še enkrat sv. zakramente. Pri poroki ne glejte preveč na zunanost in sijajnost, ampak pred vsem na božji blagoslov. Ako ste premožni, dajte od tistega, kar ste namenili za preobilo pojedino in predrago obleko, raji vbogaime. Tako boste najlaglje vstregli želji sv. cerkve, da bodi poroka v kerščanskem duhu, tudi zunaj prepovedanega časa, sebi pa boste pridobili s tem božji blagoslov za težavni zakonski stan. Bog vam bo dal, če ne življenja brez terpljenja, pa vsaj v terpljenju poterpežljivost in vstrajnost.

Razen teh cerkvenih zapovedi imajo v Italiji, v Ameriki in morda še kje drugod šesto cerkveno zapoved, ki veli, da imajo verniki z denarjem podpirati cerkev in vzderževati duhovnike. V tistih krajih država za cerkev in duhovnike ničesar ne daje. Zato so verniki dolžni po svojih močeh dajati neki letni znesek v omenjene namene.

Če bote vi, dragi bravci, kedaj opazili, da drugi cerkvene zapovedi prestopajo, da zanemarjajo posvečevanje praznikov, post, letno spoved ali kaj družega, ki je zapovedano, podučite jih, ako je mogoče, ako ne, pa molite za nje in za vse zapejljane in v zmoti in grehu živeče kristjane in sami natančno po zapovedih živite, da bo vaš lepi zgled svetil ko svetla luč vsem, ki vas poznajo in vašega dobrega zgloda potrebujejo.

Bl. Hugolin,

puščavnik 3. reda. *)

Hugolin je bil sin sloveče družine grofov Magalotti. Rojen je bil v mestu Kamerinu (Camerino) na Laškem. Mater je kmalu zgubil, oče pa ga je vendar prav kerščansko vzgojil.

*) L' Aureola Serafica, 22. Dicembre; Winkes, Seraphischer Tugendspiegel; Brev. Rom. Seraph.

Ker je bil žive kervi, je delal očetu velike skerbi, toda očetovi nauki in milost božja so mu pomagali premagovati se in v dobrem rasti; zlasti je svojega očeta zelo ljubil in ga rad slušal. Ko mladenič se je v šoli prav pridno učil; rad je bral svete bukve, lepe nauke si je dobro zapomnil in po njih je tudi živel. Govoril je malo, zmirom pa se je lepo vedel in tako je dajal drugim učencem dober zgled. Ko mu je tudi oče vmerl, je nase obernil Jezusove besede: „Ako hočeš popolnoma biti, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj vbogim, in boš zaklad imel v nebesih; ter pridi in hodi za menoj“. (Mat. 19, 21.) Očetovo posestvo je prodal in denar siromašnim vdovam in sirotam razdelil. Nato se je vpisal v tretji red sv. Frančiška in v puščavo šel, kjer je molil, premišljeval večne resnice in zelo spokorno živel. V samoti ga je hudi duh močno skušal; naj prej ga je hotel spraviti iz samote v svet in meseno veselje. Ko tega ni dosegel, se mu je prikazoval v gerdih in groznih podobah, da bi ga strašil in motil, toda bl. Hugolin je vse satanove skušnjave premagal s tem, da je še bolj molil, in še večjo pokoro delal in neomadeženi Devici Mariji se priporočeval. Tako delaj tudi ti, bogoljubni bravec, ko te satan nadleguje in v greh napeljuje.

Svojemu zvestemu služabniku je pa Bog dajal nenavadne milosti in darove. Dal mu je dar sveta, da je verne, ko so k njemu prihajali, tolažil in dobre svete jim dajal. Mnogim bolnikom je izprosil ljubo zdravje.

Ko je čutil, da se mu bliža zadnja ura, je prav goreče še enkrat prejel svete zakramente za vmirajoče ter mirno v Gospodu zaspal 11. decembra leta 1373. Njegovo truplo so prenesli v velikanski procesiji v župno cerkev v Fienji (Fiegni) kamerinske škofije. Verni so ga že od negdaj ko svetnika častili in se mu priporočevali. To nepretergano čiščenje je papež Pij IX. poterdil 4. decembra 1855; rajni papež Leon XIII. je pa dovolil, da se v frančiškanskem redu obhaja njegov spomin vsako leto 22. decembra.

V življenju svetnikov bereš, bogoljubni bravec, da so svetniki zelo skerbeli dobro opraviti zadnjo sveto spoved in vredno prejeti sveto obhajilo ko popotnico, in sveto olje. Pravih udov tretjega reda ni treba nagovarjati, zakaj sami prosijo, da jih previdijo še o pravem času. Goreči udje tudi skerbijo, da je

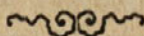

izba, kjer bolnik leži, čista in snažna, zlasti keder prinese mašnik presveto Rešnje Telo v hišo. Zato pogernejo mizo s čistim belim pertom; na sredo postavijo križ, zraven križa na vsako stran po eno svečo, kozarec blagoslovljene vode z vejico óljike ali rožmarina na levici, na desnici pa nekoliko čiste vode v drugem kozarcu, da si mašnik vmije persta, s katerima prime presveto hostijo. To vodo lahko bolnik izpije, ko je bil obhajan; ali se pa na ogenj izlije. Ako podeli mašnik bolniku zakrament svetega olja, pripravi na mizi še sedem facljev ali svalkov bombaža ali prediva, da mašnik ž njimi obriše kraje, kjer je sè svetim oljem mazilil ude bolnika, in v posodici zdrobljene sredice kruha da ž njo obriše palec, s katerim je mazilil. Ako ga mašnik ne vzame seboj, sežgi bombaž in sredico v domačem ognju.

Ko je bolnik prejel svete zakramente, se ni treba ž njim razgovarjati, temveč ga pusti, da se Bogu zahvali za prejete svete zakramente ter ga prosi pomoči zoper skušnjave, bolečine in težave. . .

Vedi pa, da more bolnik tudi, ko je že nekoliko ozdravel, prejemati sveto obhajilo, tudi, ako je prej nekoliko juhe, ali kave zavžil.

P. A. F.

Napredek ?

Dr. P. G. R.

(Konec).

V človeški družbi se slišijo od časa do časa gotove besede, ki na kratko izražajo hrepenenje in duševno smer tistega časa. Ako vladajo take besede neomejeno nad narodi, je njihov učinek lahko tako velik, da prinesejo sè seboj svetu blagoslov ali prekletstvo, zveličanje ali pogubljenje, kaker že prihajajo iz duha resnice ali zmote in tako oznanujejo božje misli ali pa misli ljudi. Ljudje in narodi, ki zaslišijo njih novi rod omamljajoči glas, nesterpno pričakujejo, kaj se bo zgodilo, upajo in se boje, obljubujejo si življenje ali smert, kaker se že razlagajo besede, ki naj bi določile osodo sveta.

V takih časih je dolžnost katoličanov, da pazijo na te besede in jih presodijo ter premislijo, ali so znamenja upanja,

ali pa grozeče oznanjevavke pogube. Paziti mora katoličan na to, da pove svojim soverstnikom, kakošen je pomen teh besed, da tako obvaruje človeško družbo in posamezne ljudi pred nesrečo.

V današnjih dneh si je prilastila nad nami gospodstvo posebno ena beseda, bolj ko vse druge; beseda globokejšega pomena, ko druge; beseda, ki jo dandenes vsak izobražen človek sto in stokrat ponavlja. In ta beseda je: „napredek“. Ta beseda si je osvojila tako moč nad dušami, da je lahko uzrok ali naše največje popolnosti, ali pa najglobokejšega padca.

Po pravici se torej vprašamo, kaj pa je napredek? Ako preišljujemo pobesedni pomen, naznanja „napredek“ vedno hitenje naprej. V podobi in splošno govorjeno pa pomeni neko hrepenenje, neko kopernenje po boljšem; neki prehod od manj popolnega do popolnišega, od manjšega do večjega; napredek je ob enem neko razširjenje, neki povzdig in neko spopolnjenje. Glede človeka, ki ga je Bog obdaril z razumom in prosto voljo, pomeni napredek prostovoljno prizadevanje ljudi, da dosežejo svoj namen, hitenje od spodaj na vzgor, ki nas pripelje vedno bliže cilja, za keterega smo vstvarjeni. Koliker svetejše je to hrepenenje, toliko bolj potrebuje božjega vodstva in božje pomoči, da človek ne zgreši prave poti, ker najboljša nagnjenja ki napolnjujejo naša serca in nas navdušujejo, vsa hrepenjenja, ki vnemajo dušo vsakega človeka, se združujejo takorekoč v enem samem nagibu, v eni sami skupni težnji, v želji po napredku. Napredek je tista splošna moč, ki sili vse človeštvo in vsakega posameznika k vednemu delovanju, k vednemu hitenju proti svojemu cilju. In ravno v tem obstoji največa moč človeštva.

Zaradi tega pa je in bo ostala beseda „napredek“ za vse čase najbolj nevarna, in ob enem najbolj zapeljiva. Ta moč napredka je pa toliko večja, ker se po svojem bistvu ne obrača na sedanjost, ampak se ozira v prihodnjost. Kaj pravi in kako kliče „napredek“ narodom, ki jih hoče zapeljati? Poslušajmo ga! „Preteklost je razvalina, sedanjost je polna ubožstva, samo prihodnjost vleče in mika!“ Napredek nam oznanjuje: „Jutri bo začelo cveteti bogastvo, jutri lepo življenje, jutri prostost, jutri bratstvo, jutri slava, jutri sreča!“ Jutri in vedno jutri! Pa tisto jutri še ni pričujoče, da bi nas moglo zavarovati pred padcem

in nas rešiti zapeljivosti in prevare sedanjosti. Ljudstva, ki zasllišijo te sladke besede „napredka“, se navdušijo, polasti se jih skušnjava, da bi prehiteli čas s tem, da rušijo sedanost samo, da bi na ta način hitreje prišli do one blažene prihodnosti, kjer jih čakajo vsi čudeži sreče, ki jih obljubuje in oznanjuje „napredek“. V svojih časopisih, na javnih predavanjih in po obljubah vsake verste vzbuja „napredek“ upanje v boljše čase, vnema strasti in oserčuje duhove. Od tod ona zapeljiva moč, kateri se naša slabost tako težko vstavlja. Tisto namreč, kar se prerokuje o sedanjosti, nas ne more dolgo goljufati; sedanost stoji pred nami in nam kliče: „Tukaj sem, pogledjte moje bogastvo in moje uboštvo, mojo visokost in mojo nizkost, mojo moč in moj padec!“ In mi ji pogledamo v obličje, mi jo premislamo in presodimo ter ji lahko zakličemo: „Poznamo te dobro, ne boš nas zapeljala“. Toda kako je mogoče gledati v prihodnost in jo presoditi. Komaj si domišljujemo, da smo jo spoznali, že se nam izvije iz rok in s tem, da je izginila v daljavi poveča svojo mamljivo moč.

Na ta način zida „napredek“ v prihodnosti nov izmišljen svet, ki pozdravlja iz daljave ljudstva in narode ter jim kliče po njih voditeljih: „Tu je napredek!“

Iz tega lahko spoznaš, dragi bravec, kako velike nevarnosti prete človeštvu, ako zajde „napredek“ na kriva pota, ako se mu postavljajo napačni cilji. Pervo naše vprašanje mora biti, zakaj smo vstvarjeni, kam smo namenjeni in v čem naj napredujemo, da bomo dosegli svoj cilj. Le če bomo na ta vprašanja prav odgovorili, se nam „napredka“ ni treba bati, napredek nas ne bo zapeljal.

Bog je človeka vstvaril v svojo čast in za njegovo srečo. Na zemlji naj živi, naj si prizadeva, da pride po možnosti do časne sreče in si s tem življenjem zagotovi svoj prvi in glavni namen: zveličanje. Napredek je mogoč v dvojnem oziru, v časnem in večnem. Napredujemo lahko v kmetijstvu, v oberti, v trgovini, sploh v vsem, kar more človeku olajšati časno življenje na svetu. Pa to ni naš prvi in zadnji namen. Mi vemo, da nas Bog ni vstvaril samo za svet. Bog je človeka določil za kaj višjega; pokazal mu je pot, ki ga vodi do nadnaravnega življenja, ki ga pelje k njegovemu pravemu cilju, k Bogu in v sv. raj. To nas uči sv. pismo, ki nam pravi „ako ne bomo ve-

rovali, se ne bomo zveličali“ (Mark. 16, 15, 16.), ki nas opozarja, „da smo otroci božji“ (Rim. 8, 14), in če smo „otroci božji smo tudi dediči nebeškega kraljestva in sodediči Kristusovi“ (Rim. 8, 17). To nam pravi naša lastna pamet in naše serce. Sè svojim razumom in sè svojim srcem iščemo resnico, lepoto in dobroto. Svet pa nam te želje in tega hrepenenja ne more utolažiti in sicer zato ne, ker smo vstvarjeni za kaj višjega, vstvarjeni smo za Boga, ki je naš začetek in naš konec, naše življenje in naša sreča.

Če smo torej vstvarjeni za nebesa, za Boga, potem je gotovo le ona prosvitljenost največja in najpopolnša, ki nas razsvetluje v najvažnejših resnicah, le oni napredek najboljši, ki nas povzdigne do največje popolnosti, ali pa nam da vsaj zmožnost, da se do nje povzdignemo, ker nas stori sposobne doseči naš cilj, združiti se z Bogom.

Kakošno razsvetljenje pa moremo imeti glede nadnaravnih resnic, ako nas Bog ne razsvetluje? Ako nimamo milosti, nam ne ostane drugega, kaker naš naravni razum in razum našega bližnjega, verhu tega le še modrost peklenške kače, ki je obljubila prvim starišem v raju razsvetljenje, pa jih je pehnila v največjo nesrečo. Naš razum nam more v najboljšem slučaju pojasniti čutne stvari, naravno čast in naš naravni cilj in še to premnogokrat ne brez zmot.

Žalibog, da možje, ki se imenujejo oznanjevalce prosvitljenosti in napredka, ne izobrazijo niti našega naravnega razuma. Imajo za veliko modrost in za velik napredek, če govore in terdijo, da človek nima proste volje, ali da mu je vse dovoljeno, da človeška duša ni neumerjoča, da je sè smertjo vsega konec. Namesto, da bi človeka vladal razum, ga vlada po njih nauku poželjenje. Vera v nadnaravne resnice upijejo, da je nazadnjaštvo in tema. Uče nas, da se moramo zatopiti v premišljevanje in uživanje sveta. Oprostiti nas hočejo varstva Cerkve, da celo varstva Boga samega. Namesto tega naj bi se izročili vodstvu lahkomišljenega, vsaki dan se menjajočega duha časa, naj bi se izročili varstvu ljudi, ki so si postavili za mero vse modrosti in resnice, svoje nestanovitno mišljenje in svojo voljo. Ljudje naj bi nas vladali in vodili, ne pa naš Stvarnik. Kakšen napredek!

Res je, da nas izroči milost popolni pokorščini do Boga, ker postanemo po milosti otroci božji. Kaker pa ni sramotno

za nas, ampak največa čast, da smo otroci božji, ravno tako nismo nazadnjaški, ampak v popolni meri napredni, ako nas vlada Bog in ako se ravnamo po njegovem nauku. Saj nam je v tem nauku razodeta resnica v vsi svoji polnosti. V božjem varstvu nas razsvetljuje nadnaravna nebeška luč, ki prepodi vse dvojbe glede najvišjih resnic, neizmerno razširi naše spoznanje in ga povzdigne nad vse zemeljske reči.

Milost nam kaže našo pravo čast, ona nam razodeva namen, za ktereга smo vstvarjeni, ona nas uči pravo pot, ki nas edina more pripeljati do našega cilja. Milost nam spopolni naravno luč našega razuma in nas obdari z novim, nebeškim spoznanjem. Ona nas reši vseh predsodkov, s katerimi nas slepe naši čuti, ona nas reši suženjstva ljudi in tako imenovanega javnega mnenja in nas stori sposobne, da jasno in sè vso gotovostjo sodimo v najvažnejših rečeh, da prav presojamo svet in njegovo delovanje. Ali ni to napredek?

Glejmo še na kakšne cilje si je postavil „napredek“ in kakšnih sredstev se poslužuje, da bi jih dosegel. Ne skriva jih več. Tudi v naši ljubi slovenščini se piše in bere: „Svobodna Misel je kulturna organizacija, kjer se združujejo na skupno delo vsi sloji, od priprostega delavca, organiziranega v socialnodemokratskih vrstah, do buržuazije in znanstvenikov, od izobraževalnih društev do vsakovrstnih naprednih organizacij. Svobodomiselci pravijo: Vsak, kdor se odkrito priznava nasprotnikom katolicizma, kdor si hoče stvariti svetovni nazor, ki odgovarja znanstvu in razumu, je naš sodelavec. — Klerikalci se bijejo na prsi, trdeč, da je to le pretveza in hlinba. Svobodomiselci priznavajo odkrito, jasno in odločno to, da ne verujejo v katoliško malikovanje, da so odločni protiklerikalci, protikatoličani! Kdor se je že odrekel katoličanstvu, komur je na tem, da se propagira protikatoliško gibanje ter se razširi „Svobodna Misel“ tudi pri nas, naj podpira protiklerikalno časopisje in knjige ter naj pristopa v vrsto svobodomislecev“. V skrivnem navodilu nekega pijemonteškega framasonskega odbora pa pišejo tako le: „Naš cilj je cilj Volterja in francoske revolucije, vničenje katoličanstva in vsega kerščanskega naziranja“. In kako hočejo doseči ta svoj cilj? „Duhovniki — tako se bere nadalje v tistih navodilih — so navadno pošteni in zaslužijo zaupanje ljudstva; lagajmo se ljudem, da so duhov-

niki hinavci; goljufajmo ljudstvo, ker hoče biti ogoljufano. Poprimimo se mladine; mladino moramo pokvariti. Greh storimo mej ljudmi navaden, da se ne bo nihče več sramoval grešiti“. Zares lepi cilji in lepa sredstva, vredna današnjega „napredka“. Ker ne morejo mladine in poštenih ljudi zapeljati z odkritim naukom, jih hočejo pridobiti za svoje namene z lažjo in goljufijo. Ali se pa po teh navodilih tudi ravnajo? Ne bomo tega na dolgo razlagali. Poglejmo časnike in knjige, ki jih širijo med mladi in stari svet. Ali se priporoča v teh knjigah in časopisih kedaj čednost? Ali se ne povzdiguje le greh? Da je greh zoper našo naravo, se lahko sami prepričamo. Zakaj nas hvali vest, če kaj dobrega storimo in zakaj nas graja, če grešimo? Zato, ker nam je Bog v našo naravo zapisal postavo, ki nam pove, kaj je dobro in kaj je slabo. Torej narava sama se upira grehu, ker ji je zoper, nasproten, je ne spopolnuje, ne vodi človeka do cilja, do one neminljive sreče, po kateri hrepeni naše serce. Iz tega pa lahko spoznamo, da so ljudje, ki pišejo take knjige, časopise in vsi, ki jim verujejo ter se po njih naukih ravnajo, na krivi poti, da niso napredni, ker sè svojimi nauki kvarijo človeka, ga delajo hudobnega, in nesrečnega.

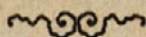
Kaj pa z mladino? — Spomlad, kako si lepa! Kako polna upanja! Vse zeleni, vse cvete. Ptice veselo žvergole, topli vetrčki pihljajo, solnce vpliva tako poživljajoče sè svojo milo gorkoto na vso naravo. Mladost, ali ni tudi ona spomladanski čas našega življenja? V ti dobi se morejo zasaditi in zasejati vse čednosti v človeško serce, da obrode v poznejših letih obilen sad. Kako mila si nežna mladost, polna lepote in nedolžnosti. In kaj hočejo storiti „naprednjaki“ s to nedolžnostjo? Poglejmo napredno Francijo, tam kjer vzgaja že nad 30.000 „naprednih“ učiteljev mladino. Ne ljubezen do otrok, ampak sovraštvo do cerkve in do sv. vere jih spremlja v ljudske šole. Sè strupeno prederznostjo tergajo otrokom vero iz serca. Bog se v šoli ne omeni. Nasprotno. Prigodilo se je, da niso dali otroku izpustnice iz šole samo zaradi tega, ker je hodil k sv. maši in šel k prvemu sv. obhajilu. Molitve in verske navade v šoli javno zaničujejo. Neki učitelj je vzel otroku navodilo za izpraševanje vesti, ga otrokom norčevaje na glas bral. Drugi je zasramoval Boga in Marijo, ker ni mogel nekega otroka pripraviti do tega, da ne bi hodil v cerkev. Rožnega venca, mo-

litvene knjižice in katekizma ne sme otrok imeti, če ima, mu vzamejo. Pa kedo bo naštel vse, kar počenjejo naprednjaki po Francoskem in drugod?

Sè šolo pa njih početje še ni končano. Po mestih razstavljajo po oknih tergovin fotografije, razglednice in druge slike, kjer se povzdiguje meso in draži poželjivost. Mladino vabijo v svoje knjižnice ter ji dajo brati umazane knjige, ki jih ne bi pogledal človek, ki ima le še nekoliko spoštovanja do čednosti. Na ta način zamorijo že v mladosti vsak čut za kaj vzvišenega in dobrega. Kvarijo in vničujejo cvet življenja, in jemljejo mladini vse veselje do čednosti, vse kopernenje po pravem napredku. Zato pa vidimo dandenes tudi v naši ljubljeni domovini mladeniče in mladenke v najlepši dobi brez vsakega življenja; kaker megle hodijo po svetu, iz motnih oči in bledega obraza jim gleda smert, strast. Ali je morebiti to napredek?!

„Iz njih del jih boste spoznali“, tako je govoril Kristus. Spoznali smo sedanji „napredek“, iz neketerih njegovih del in videli smo, da nas tak napredek ne bo rešil, da nam ta napredek ne bo pomagal, da nas tak napredek ne bo pripeljal do zaželjenih ciljev. Deržimo se torej tistega napredka, ki ga je Kristus učil in ga po svoji sv. Cerkvi še danes uči, ker le ta napredek nas more pripraviti do zadovoljnosti in do trajne sreče v tem življenju in v večnem.

Življenje blaženega Egidija Asiškega.

P. A. M.

XV. Poglavlje.

Slava v nebesih in čast na zemlji.

Čudežne dogodke najdemo v življenju mnogih od Boga oblagodarjenih duš, ravno tako pa tudi pogostokrat ob uri njih smerti. Tudi pri smerti bl. Egidija so se zveršili neketeri čudežni dogodki.

Neka sveta oseba, ki je ravno molila, je videla, kako se je duša blaženega brata, ki je v življenju toliko ljubil poniže-

vanje, vzdigovala v nebesa. Spremljale so jo duše mnogo bratov in drugih, rešene iz vic. Jezus Kristus mu je šel s trumo angeljev naproti, mej slavospevi nebeških duhov je šel ž njim v rajska prebivališča ter ga posadil na tron veličastva.

Smertni dan blaženega brata je imel biti dan veselja za terpeče duše. Ob času, ko je brat Egidij bolan ležal, je bil na smertni postelji tudi neki dominikan. Ko je bil vže blizu smerti, ga prosi neki sobrat, naj se mu, ako Bog pripusti, po smerti prikaže in pove, kako se mu godi v večnosti. Bolnik mu obljubi in vmerje tisti dan, ko br. Egidij. Res se prikaže svojemu prijatelju in na vprašanje, kako se mu godi, odgovori: „Prav dobro; zakaj na dan moje smerti je vmerl tudi neki manjši brat po imenu Egidij. Zarad njegove svetosti je Kristus vsem dušam v vicah dovolil, iti ž njim skupaj v nebesa. S temi sem bil tudi jaz zarad njegovega zasluženja rešen terpljenja v vicah“. Na to je izginil.

Tisti dominikan pa ni hotel nikomer povedati te prikazni in je hudo obolel. Ker je mislil, da je zato tako zbolel, ker ni hotel razglasiti čednosti in slave blaženega brata, je poklical k sebi neketere manjše brate. Prišlo je deset manjših bratov in njim se je pridružilo tudi nekaj dominikanov. Tem je povedal vse, kaker se je bilo prigodilo in dognalo se je, da je br. Egidij res tisti dan vmerl.

Pripomnimo k temu dogodku, da morejo zveličani v nebesih dušam v vicah pomagati; manj je pa verjetno, da bi bile en dan vse duše iz vic rešene.

Precej po smerti blaženega Egidija, so hiteli ljudje od blizu in daleč, da so počastili blaženega in se priporočili njegovi priprošnji. Zaupanje ljudstva je bilo poplačano; mnogo bolnikov je bilo ozdravljenih.

Truplo blaženega brata je bilo iz samostana Al Monte pri Perudžji z veliko slovesnostjo preneseno v mesto.

Tako se je spolnilo hrupno hrepenenje Peružanov. Ko so bili namreč slišali, da je brat Egidij smertno nevarno obolel so poslali oborožene ljudi v samostan na stražo; bali so se namreč, da bi po smerti blaženega, njegovo truplo kam drugam prenesli. Egidij je rekel: „Recite prebivavcem Perudžje, da ne bodo nikedar slišali peti zvonov ne zarad velikih čudežev, ne zarad tega, ker bi bil jaz mej svetnike prištet. Drugega zna-

menja ne bodo dobili, kot znamenje Jona“. Ljudstvo pa je reklo: „Če ga tudi mej svetnike ne prištejejo, imeti ga pa le hočemo“.

Ko so Peružani iskali kamen za njegov grob, so našli neko marmornato rakev, v katero je bila vklesana zgodba Jone proroka. Spoznali so, da je to tisto znamenje, o katerem je bl. Egidij malo pred smertjo govoril, in v to rakev so položili njegovo sv. truplo.

Sv. ostanke so prenesli v cerkev patrov konventualjcev, zdaj vže zatertega samostana San Frančeško del Prato. Po prizadevanju kardinalja Peči, poznejšega papeža Leona XIII. in generalja konventualjcev so 14. okt. 1872 prenesli te sv. ostanke v nadškofijsko palačo. Leta 1880 je pa vzkazal Federiko Foski, nadškof v Perudžji, prenesti sv. truplo blaženega brata v stolno cerkev in položiti pod oltar v kapelici sv. Onufrija, kjer še zdaj počiva. Stoletja vže je vžival blaženi brat veliko češčenje in to je poterdil papež Pij VI; tudi je dovolil redu sv. Frančiška in duhovnikom perudžijske škofije, obhajati god bl. Egidija na dan 23. aprilja.

XVI. Poglavlje.

Egidij tolažnik terpečih.

Ko je bil blaženi brat še pri življenju, so ljudje že močno vanj zaupali, še bolj pa so se priporočali njegovi priprošnji po njegovi smerti. V raznih boleznih so se z velikim zaupanjem k njemu zatekali in neki pisatelj nam pripoveduje o mnogih ozdravljenjih, ki so se zgodila pri njegovem mertvaškem odru in njegovem grobu. Mi hočemo te dogodke le prosto popisati, ne da bi terdili, da so bili vse to pravi čudeži.

Neki notar, Benvenuto po imenu, je terpel vže dolgo časa hude bolečine v nogah. Razni zdravniki mu niso mogli nič pomagati. Šel je torej v samostan manjših bratov, da bi počastil blaženega Egidija. Sklone se k mertvememu služabniku božjemu, pobožno poljubi njegove roke in noge, z bolno nogo se dotakne noge blaženega in ozdravljen je bil. Povedal je pri tej priliki, da se je bl. Egidij, vže prej enkrat, ko je bil še živ, doteknil njegovih ust in ga ozdravil hude boleznii v ustih. Baron Leonardii iz Marsčjana, je terpel v levi nogi velike bolečine. Oblju-

bil je, da hoče, ako ga Bog po priprošnji bl. Egidija ozdravi, vsako leto prvega maja prinesti voščeno nogo na grob blaženega brata. Tudi ta je bil precej ozdravljen, ko se je doteknil par, kjer je ležal blaženi brat.

Neka žena, ketera je bila vže eno leto mertvoudna, je slišala o smerti brata Egidija ter prosila blaženega, naj ji pomaga, da bo mogla obiskati njegov grob. Čez nekaj dni je brez težave prišla h grobu blaženega brata. Hčerka gospoda Bonaguida se je v nedeljo po smerti služabnika božjega še veselo igrala z drugimi otroci. Zvečer jo pa napade huda bolezen in v torek je bila mertva. Mati se ni mogla vtolažiti zarad zgube svojega edinega, ljubljenega otroka, vedno je jokala, pulila si lase in tolkla se po obrazu in persih. Pobožna teta ranjke deklice pa se je obernila k Bogu in blaženemu Egidiju in obljubila, da bo, ako mertva oživi, obiskala grob blaženega, darovala svečo in dala zvoniti, ako se zgodi čudež. In glej! V četrtek se mertva deklica prebudi, odpre oči, popraša po teti in glasno prosi požirek vode.

Neko dekle je šlo k reki Tiberi. Eno uro je bila ta deklica tam, kar jo napade strašna bolezen. Padla je na tla in vila obraz nazaj; terdila je, da vidi hudobnega duha; hotela je skočiti v vodo ali v ogenj, križa ni mogla pogledati in tudi ni pustila, da bi jo kedo prekrižal. Sedemkrat, včasih desetkrat na dan jo je tako napadlo. Tako je terpela vže eno leto in en mesec. Mati te vbožice je slišala o smerti brata Egidija ter obljubila Bogu in blaženemu svečo, ako hčerka ozdravi. In ko je storila to obljubo in spregovorila ime Jezusovo in brata Egidija, precej je bolnica ozdravela.

V torek po veliki noči je neka žena, Benvenuta po imenu, dobila hudo bolezen v desno roko, da je ni mogla stegniti. Tri tjedne je vže terpela. Neki večer pa, ko jo je roka silno bolela, da se še sleči ni mogla, je rekla sama pri sebi: „Ako mi Gospod po zasluženju blaženega Egidija v svojem vsmiljenju ozdravi roko, bom dala narediti voščeno roko in jo nesla k njegovemu grobu. Hitro je bila ozdravljena. Priča tega sta njen mož Džilijolo in gospa Blanka, ki je v njeni hiši stanovala.

Ronaldučjo iz Deruta, sin gospe Berte, je terpel vže šest mesecev hudo merzlico. Obljubi Bogu, da bo šel, ako ozdravi v spokorni obleki in bos h grobu blaženega Egidija, in tisto uro ga je merzlica pustila.

Neki mož iz Kolumele blizu Perudžje je bil vže dolgo časa močno bolan. Obljubi, da bo, ako ozdravi, prinesel voščeno podobo na grob blaženega in dal miloščinjo vbogim. Naslednjo noč sliši glas: „Kristjan, kristjan, vstani!“ On se v postelji vzdigne in pri luči nikoger ne vidi. Zopet se vleže in zaspi. Kar sliši v drugič: „Brat, brat, kaj želiš? Vstani in prekrižaj se!“ On vstane in od tistega časa ne čuti več bolezn.

Orlandinela Filipi iz Perudžje je metala božjast ali pada vica. Ker je poznal brata Egidija in vže toliko čudežnega o njem slišal, roma k njegovemu grobu. Kar ga zopet zgrabi ta huda bolezen. Neki brat ga nese v samóstan. Tam čez nekaj časa vzdigne glavo in izbljuje nekaj kaker strup. Od tega časa ga bolezen ni več napadla.

Takih in podobnih čudežnih ozdravljenj nam oni pisavec našteva še celo versto. Čeravno ne terdimo, da so bili vsi ti dogodki pravi čudeži, vender nam kažejo, koliko zaupanja so ljudje stavili v priprošnjo blaženega Egidija.

Zatekajmo se tudi mi sè zaupanjem k blaženemu Egidiju, zlasti, ker terdi njegov veliki častivec sv. Bonaventura, da mu je Bog podelil milost, da nam more pomagati posebno v dušnih stiskah.

S k l e p.

Po cestah večnega mesta Rima gre priprost mož. Oblečen je sicer čedno pa silno vbožno; nima ne klobuka na glavi ne črevljev na nogah. Vidimo ga zdaj z butaro derv na rami, zdaj z verčem za vodo v roki; zdaj pomaga enemu oréhe klatiti, zdaj pobira ob času žetve z drugimi vbožci skupaj ostalo klasje po njivah.

Gotovo je marisikteri pomilovavno ali tudi zaničevavno gledal tega skromnega moža, pa kaker je bil majhin pred svetom, tako velik je bil pred Bogom. Saj je Bog blaženega Egidija — ta je tisti vbožec — povzdignil do verhunca vzvišenega gledanja. Zraven tega mu je podelil še drugi čudoviti dar. „Paradiž, paradiž!“ zakliče nekedo, ki pozna sveto slabost blaženega in brat Egidij je zamaknjen. Tako je on živel v resnici bolj nebeško kot posvetno življenje. Redkokedaj je podelil Bog kateri duši dar gledanja in zamaknjenja v toliki meri ko blaženemu Egidiju.

Ni se čuditi, da so zelo visoki gospodje ponižnega brata toliko cenili. Pet redovnih predstojnikov ga je skupaj obiskalo, imeniten učenik bogoslovja ga vpraša za svet, veliki cerkveni učenik sv. Bonaventura se poslužuje njegovih nauk, kardinalji ga vabijo k mizi, celo poglavar kerščanstva, papež, ga hoče poznati, ga povabi k mizi, ga obišče in si ne upa, motiti ga v njegovi pobožnosti. Kako lepo so se spolnile nad njim besede sv. pisma: „Marisiketeri človek je medel, pomoči potreben, opešan v moči in obilen vboštva; pa božje oko se do brotljivo nanj ozre, in ga vzdigne iz njegove nizkosti in mu poviša glavo; in veliko jih je, ki se mu čudijo in Boga hvallijo“. Sir. 11. 12. 13.

Glejte na blaženega Egidija, vi delavci! Ne mislite, da je delo sramotno in poniževavno. Jezus Kristus, Sin božji, je delal; ali je sramotno posnemati njegov zgled? Toliko svetnikov, je, kaker naš brat Egidij, delo ljubilo in visoko cenilo; ali je sramotno, živeti po njih zgledu? Naj vas svet prezira; človek gleda, kar je zunaj, Gospod pa gleda v serce. V očeh božjih ste lahko višji in veči, kaker marisiketeri mogočnik na svetu. Delajte le v Bogu, z Bogom in za Boga!

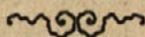
Glejte na blaženega Egidija, vi, ketere je Bog s posvetnim premoženjem obdaril! Vse je ta zvesti učenec vbožca asiškega zapustil in vender ga občudujemo. Bogastvo človeka še ne povzdigne; to uvene in zgine ko trava na polju. Naša prava velikost je v kraljestvu milosti božje, ki nas dela deležne lepote božje, ki nas naredi otroke božje, ki našo dušo spremeni v tempelj božji in nam daje upanje večne sreče. Ne navezujte svojega serca na posvetno bogastvo, temuč iščite pravega bogastva, katero nam deli dobrota bežja po Jezusu Kristusu.

Glejte na blaženega Egidija vi, katerim je Bog podelil lepe dušne zmožnosti. Vaše serce je za vse dobro vneto; dosti bi radi storili v čast božjo, v poveličanje sv. cerkve, v blager vbozega človeštva. Blagi so vaši nameni; le pazite, da ne boste prevzetno preveč v se zaupali. Ponižno se zatecite k Bogu, ki je tako velike reči storil in jih še dela po svojih svetnikih. Ako v pravi ponižnosti svojo spačeno nararo tako rekoč z nogami teptamo, bo nas Bog sè svojo milostjo iz prahu vzdignil in se poslužil naših slabih moči v izveršitev svojih modrih in ljubeznipolnih sklepov. Na razvalinah natore se vzdiguje nebo-tična zgradba milosti.

Ti pa, blaženi Egidij, prosi za nas pred tronom božjim, da bomo v milosti iskali svojo velikost in od milosti božje pričakovali olajšanja in ozdravljenja za razne in globoke rane, na katerih kervavi sedanje človeštvo.

O Bog, ki si hotel, blaženega Egidija, svojega spoznavavca, na verhunec vzvišenega gledanja povzdigniti; dodeli nam po njegovi priprošnji, da bomo pri vsem svojem djanju in nehanju svoje oči k tebi obračali in dosegli mir, ki vsak razum preseže. Po Kristusa Gospodu našemu. Amen.

Kaj in kako berimo.

(P. V. K.)

(Konec).

Boljše ko sè spisi svetih očetov in cerkvenih učениkov v našem domačem jeziku smo preskerbljeni s popisi življenja svetnikov in svetnic božjih.

Že leta 1828 je namreč izdal horjuljski župnik Frančišek Veriti prvi del svojega Življenja svetnikov v dveh bukvah in takoj naslednje leto zopet v dveh bukvah drugi del, tako da imamo od njega štiri take prav lične knjižice. V prvi so po kratkem in prav primernem Predgovoru in Kazalu najpervo Pr estavni godovi, kaker Nedelja, Advent, Štirje kvaterni tje-dni, Pepelnična sreda itd. do strani 105. Na naslednji strani pa se prično Nепrestavni godovi, ki segajo potem do konca četerte knjižice, katerih vsaka ima nad 600 strani. Življenje posameznih svetnikov je na kratko popisano, tako da je pridejani Nauk navadno daljši, in nauku potem sledi še Molitev, primerna posebni čednosti svetnika ali svetnice tistega dne. To izdajo moramo za svoj čas prav primerno in dobro imenovati; že priročna oblika vgaja, razna dobro sestavljena kazala branje in iskanje zelo olajšajo, vsebina je lepa in mikavna, pridejani nauk prav jedernat, tudi tisek je čeden, čerke so pa kajpada še stare.

Sicer pa to Življenje svetnikov najberže ne bo več dosti razširjeno mej našimi ljudmi; lažje bo dobiti drugo, namreč

Slomšekovo Djanje Svetnikov Božjih, keterega prva polovica je izešla leta 1853, druga pa 1854. Celo delo obsega dva zvezka v osmerski obliki; prvi zvezek ima 736, drugi pa 813 strani, je torej dosti obširno delo. Sestavki o svetnikih in svetnicah so tukaj daljši kakor pri Veritiju, molitve pa krajše, kar je prav. Brez škode bi se bili smeli okrajšati tudi pridejani Nauki, ako že ne čisto opustiti. Saj si namreč razumen bravec nauk sam lahko poišče iz prebrane tvarine, ali prav za prav ga še iskati ni treba; zakaj kedor Življenje svetnikov pazno prebira, bo kmalu prišel do spoznanja, da je to življenje samo na sebi prekrasen nauk za nas, da ga nam oznanja vsaka verstica, da nas sè vso silo vleče za zgledi, ki nam jih daje. Kedor se pri tem branju ne more ogreti in vneti za posnemanje, tega bo pridejani Nauk še menj ogrel, ako ga bo sploh bral.

S tem pa seveda nočemo jemati cene lepemu delu nepozabnega Slomšeka in njegovih vse časti vrednih pomočnikov, kakor tudi ne imenovanemu delu župnika Veritija.

Ravno to bodi rečeno tudi o Življenju svetnikov in svetnic božjih, katero je izdala družba sv. Mohorja v štirih delih, od leta 1867 do 1874. Prva dva dela je napisal dr. I. Rogač, po njegovi prezgodnji smerti pa druga dva župnik Matija Torkar.

To Življenje svetnikov, kakor Slomšekovo okrašeno s podobami, je seveda najbolj razširjeno mej Slovenci. Kako je radi prebirajo, nam priča zahteva mnogih poverjenikov Družbe sv. Mohorja, naj bi se Življenje Svetnikov na novo izdalo. Družba je res tudi poskerbela novo izdanje in tako ustregla splošni želji; še več bo pa vredno, kar nam obeta, namreč: „novo moderno knjigo, ki nam bo opisovala zgodovinske podobe svetih vzorov katoliškega življenja“. (Primeri v Glasniku letošnjega Koledarja na strani 142 spodaj odgovor: Na mnoge strani).

Bolj zgodovinske podlage si bo pač res želeti pri popisovanju življenja svetnikov in svetnic božjih; stvar je namreč velikega pomena in ni, da bi se poveršno opravljala. S tem nikakor nočemo reči, kakor da bi se pisavci do zdaj ne bi bili potrudili ali pisali nepremišljeno; toda pozabiti ne smemo, da je naše najnovejše Življenje svetnikov že staro; pomisliti moramo, da se je ravno v najnovejšem času v tem oziru prav mnogo na novo preiskalo in mariskaj važnega odkrilo, tako

da z novim natiskom, ako je res samo to, in ne do dobrega predelan, ne moremo biti zadovoljni. „Moderna knjiga“ se bo morala na to ozirati, ako bo tela odgovarjati zahtevam današnjega znanja.

Tako se nam bodo pokazali svetniki v novi, pristiški luči in naše spoštovanje do njih bo rastlo, čem bolj bomo njih življenje spoznavali.

Za tretjerednike, ketere imamo tukaj seveda posebno pred očmi, so pa pred vsem važni svetniki in svetnice treh redov sv. očeta Frančiška, zakaj nje imajo zlasti posnemati. Zato se je „Cvetje“ tudi trudilo od svojega prvega letnika nadalje skozi vsa leta, da je seznanjalo svoje bravce z našimi svetniki. Ali spiskom, ki izhajajo v časopisih se navadno slabo godi: bero se le pretergoma, tako da se od enega zvezka do drugega pozabi, kaj se je bralo, in s tem seveda terpi celota; kedar je pa letnik končan, tedaj navadno že par zvezkov manjka, tako se počasi vse porazgubi. Zato bi bilo dobro, ke bi se popisi Življenja svetnikov, ki jih je prineslo „Cvetje“, ali vsaj imenitniši izmej njih, seveda primerno zboljšani, začeli izdajati v ličnih knjižicah.

Pa če bi bil kedo, ki bi se hotel lotiti tega dela, kje je založnik? — To bi bilo pač lepo in častno podjetje za naše tretjeredne skupščine, katerim bi bile take knjižice tudi pred vsem namenjene. Bodi s tem za zdaj vsaj sprožena in priporočena stvar, ki bi bila v stanu tretji red visoko povzdigniti.

Pri vsem pa nikar ne pozabimo, da prebiranje življenja svetnikov ni glavna stvar, da je nekaj drugega, kar je veliko bolj imenitno, kar lahko stori tudi tisti, ki še brati ne zna, in to je: posnemanje čednosti, v katerih so se svetniki, eden bolj ko drugi, odlikovali.

Kaker lepo vrejen vert vgaja našim očem, tako razveseljuje prekrasni vert svete katoliške Cerkve, posejan s čednostmi svetnikov in svetnic božjih, našo dušo. Ne moremo se vstavljati prijetnemu in vabljevemu duhu, da ne bi šli za njimi, da jih ne bi posnemali.

Cvetlica se mora preriti skozi terdo zemljo, preden pride na dan; in ko pride, jo objame bodeče ternje: tako so se tudi svetniki očiščevali v britkosti in terpljenju, preden so sè svojimi čednostmi zasvetili svetu. Zato je pa njih življenje tako

podučno, tako privlačno za človeka, z mnogimi nadlogami obdanega.

In zato, ljubi bravec, kedar terpiš, tedaj ne obupaj! Vzemi rajši v roke bukve svetnikov, bukve marternikov, bukve čistih devic, vzemi in beri in uči se! Vsaka stran ti bo pričala in govorila o terpljenju izvoljenih in te vabila h posnemanju — k poterpežljivosti. Življenje svetnikov ti bo odperlo oči in ti poterdilo resnico besed sv. Avgušтина, ki v razlagi pridige Kristusove na gori tako lepo pravi: „Naj pomisli vsak, ki išče v kerščanskem imenu vživanje tega sveta in obilnost posvetnih dobrot, da je naša sreča od znotraj, kaker je v kerščenski duši po ustih preroka rečeno: Vse nje veličastvo, kraljeve hčere, je znotraj. Od zunaj namreč se nam obeta preklinjevanje in preganjanje in obrekovanje“. *)

Če pa kristijana vse to čaka, kje bo našel moči, ako ne v prekrasnih zgledih svetnikov, ki so pred njim terpeli, pred njim se vojskovali. Če je terpljenje naš delež, in kedo more reči, da ni, tedaj se vterujmo v pogledu na marternike, ki so napolnili ves svet z občudovanjem in s prečudnim žarom sveto katoliško Cerkev, samim sebi pa pridobili večno slavo. Lepo pravi Möhler: „Pri preišljevanji marternikov in njih zgodovine sem se vsaj naučil svetnike častiti. Pogosto sem jokaje sedel pri njih popisih, čuteč ž njimi njih bolečine, občudovaje njih dela, prevzet njih velikosti. Mislim, pravi nadalje, da se bo tako godilo večini tistih, ki se ne bodo zbali truda, te krasne spominike kerščanske preteklosti ravno tako prebirati“.

Marternike v pravem pomenu besede posnemati v današnjih dneh sicer navadno ni več potreba, pa potreba vseh časov in vseh krajev je bila in vedno bo, posnemati čiste device, bodisi sè stanovsko ali pa, komer je dano, z deviško čistostjo. Zgledi svetih Devic so v stanu vkrotiti močnega leva, kar je naše meso. Zato beri in občuduj in posnemaj, ti, ki si skušan. Branje te bo ogrelo, posnemanje utrdilo.

Sicer pa moramo reči, da je ni čednosti, ki bi se ne svetila na svetnikih katoliške Cerkve. Nam ni torej treba iskati zgledeov možatosti, zmernosti itd. mej posvetnjaki; imamo jih v naših cerkvah, imamo jih na altarjih; čemu torej peti dostikrat celo nezasluženo hvalo ljudem, ki so nam tuji, pozabiti

*) Lib. 1. de Serm. Domini in monte, cap. 5.

pa na tiste, ki so bili nekedaj udje vojskujoče cerkve, kaker smo mi, zdaj pa so zmagoslavne, kar tudi mi hočemo postati.

Če pa priporočamo posnemanje svetnikov, moramo nekaj posebno povdarjati: ne smemo jih slepo posnemati! Svetniki so v svoji gorečnosti šli dostikrat predaleč, kaker so kesneje večkrat sami sprevidili. Bog jih je pustil v takih zmotah, da so ostali ponižni, in ker tudi posebno izvoljenim noče jemati prostosti. Tudi so bili svetniki več ali menj otroci svojega časa, tako da vidimo znamenito prikazen, kako so si svetniki enega časa ali stoletja mej seboj jako podobni ter od svetnikov drugih časov zelo različni.

Posnemali pa bomo najbolj tiste, ki so nam kaker po času, tako tudi po duhu in okoliščinah najbližji. Zlasti si zapomnimo eno: bodimo po zgledu svetnikov in svetnic božjih vestni in natančni v spolnovanju svojih stanovskih dolžnosti. To nas bo pripeljalo do prave svetosti in popolnosti.

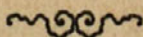
Omenimo izmej mnogih prekrasnih zgledov kerščanske svetosti vsaj enega, in če samo enega, koga družega, kaker našega ljubljenega očaka, sv. Frančiška Serafinskega?! Ta nam je po času seveda precej oddaljen, po duhu pa tako blizu, da se ogrevajo zanj vsi od kraja; poklicani in nepoklicani se trudijo, da bi nam razložili njegovo življenje, prav kaker hoče že tudi Kristusa vsak v svojo razlago okleniti. Ti ljudje ne pomislijo, da imamo kaker za Kristusa, tako tudi za sv. Frančiška živo razlago: za Kristusa celo katoliško cerkev, ki iz Njega izvira, za sv. Frančiška pa redove, ki jih je vstanovil in jim svoj testament zapustil.

Popisi življenja sv. Frančiška so močno razširjeni in se kaj radi bero. Žal, da mi Slovenci še nimamo takega spisa o njem, kaker bi bilo želeti. „Cvetje“ je sicer že prineslo njegovo življenje v svojem 3. letniku ravno ob najbolj primernem času, ko se je namreč 1. 1882. obhajala sedma stoletnica svetnikovega rojstva, tudi se ga je še drugače spominjalo z daljšimi in krajšimi spiski; ali cele knjige o sv. Frančišku, škoda, da še nimamo. Toda kar imamo, to se koliker vemo, prav rado bere. Pisavec teh verstic se še dobro spominja, kako je ko gimnazijec, ko je bil na poti v mali družbi, slišal priprosto ženico pripovedovati o sv. Frančišku, kar je bilo brati o njem v „Cvetju“. Ženica je bila vsa navdušena, nam pa se je zdela pot do

Škofje Loke, ki je tri ure dolga, silno kratka. Zato pa zdaj, ko smo tako tesno zvezani sè sv. Frančiškom, prav serčno želimo, da bi se kedo našel, ki bi bil dovolj spreten in imel tudi potrebnega časa, da bi nam napisal o tem ljubem svetniku kaj posebnega, kaker imajo na primer Nemci. *). Če tudi bi ne bilo tako učeno, da bi bilo le na terdni zgodovinski podlagi; drugače pa naj bi bilo priprosto, kaker je bil priprost svetnik sam.

Pa ne le branje življenja svetnikov je priporočila vredno, ampak tudi drugih slovutih in značajnih mož. Tudi ti nam dajejo sè svojo preteklostjo zgled in nauk za našo prihodnjost. Eni so nam zgled neutrudljive delavnosti, drugi nam svetijo sè svojo učenostjo, tretji v skerbi za občni blager. Častiti in posnemati moramo zlasti može, ki so delali za srečo in blager našega naroda. Njih življenje in njih dela so pred nami; mi vživamo sadove njih truda in jemo njih kruh, hodimo torej tudi po poti, po kateri so oni hodili, po kateri nas za seboj vabijo. In ta pot je: delo za narod v mejsebojni kerščanski ljubezni. Imen teh mož nam ni treba imenovati, vsak zaveden Slovenec jih nosi v svojem sercu. Prav težko! saj so zaslužili. Zaslužili so pa še več ko to: spominik jim moramo postaviti, ne iz brona, dela naša naj pričajo, da smo vredni sinovi svojih očetov, da po pravici nosimo njih ime. In nad tem spominikom naj se vzdiguje nebeška podoba, angelj kerščanske ljubezni. Tako in le tako nam bo zagotovljena prlhodnjost.

Iz Maribora.

Šolske sestre III. reda sv. Frančiška.

Dne 27. spt. so prevzvišeni knezoškof dr. M. Napotnik blagošlovili novo šolsko poslopje naših sester v Mariboru. Slovesnost je bila velikanska in ginljiva, dostojna in primerna veličastni stavbi. Kedor vidi te prostore, mora občudovati njih priličnost in sploh vso notranjo opravo, ki presega vse šole v Mariboru. Še bolj pa mora občudovati nje, ki se niso ustrašile bremena, ki jih bo pač delj časa težilo. Olajšujejo jim ga sicer

*) Schntirer: Franz von Assisi in Jörgensen: Der hl. Franz v. Assisi.

dobrotniki, ki vejo ceniti njih delo. Tudi mi jih priporočimo, dragi tretjeredniki, Vaši darežljivosti. Lepa je stavba, a zidovje je mrtvo; le duh, ki vlada notri, ta je, ki poživlja in krepi mladi človeški zarod. Tu se vzgajajo kerščanske učiteljice, katerim bodo ob svojem času izročeni v odgojo mnogi nedolžni otroci. Blager otroku, ki dobi dobro učiteljico, pa tudi blager starišem, ki dobijo tako podporo pri vzgoji svojih otrok. Zraven učiteljišča imajo šolske sestre tudi deklinško šolo in sicer slovensko. Tudi najmanjši tukaj niso pozabljeni. Šolske sestre vzderžujejo namreč v Mariboru tudi edini slovenski „otroški vertec“, kamer smejo hoditi tudi mali dečki. Kedor ga je videl, mora občudovati vzorni red in modro vodstvo.

Na dan slovenosti so se veščaki, da, celo ne posebni prijatelji zavoda in sploh kerščanske misli čudili vsestranski izobrazbi gojenek. Zelo je povzdignilo slovesnost izborna petje, godba in govori. Vse to je pa povišalo tudi ugled šolskih sester.

Naj omenim nekaj tudi o drugi stavbi, ki je v zvezi z „materino hišo“ v Mariboru. To je zavod v Trstu, ki je bil letos dne 8. okt. slovesno blagoslovljen in otvorjen. Te slovesnosti so se udeležili poleg domačega (teržaškega) škofa tudi naš prevz. g. Dr. M. Napotnik, nadvojvodinja Marija Jožefa in mnogo zastopnikov vojaštva in mornarnice. Lavantinski knezoškof so imeli krasen govor, s katerim so spodbujali šolske sestre, naj v živi veri, v terdnem zaupanju in v goreči ljubezni do Boga vzgajajo dekleta v prid in veselje starišev, cerkve in domovine!

To leto je za šolske sestre res jubilejno leto. Vsi jim želimo le to, da bi se njih želje in težnje uresničile in ljubi Bog jim naj poplača trud z obilnimi sadovi! P. C. N.

Novi „Lurški altar“ v baziliki Matere milosti v Mariboru.

Dne 18. oktobra so posvetili premilostljivi naš knezoškof krasno izdelan, kamenit stranski altar v proslavo jubileja lurške Matere božje. Majhin je sicer, ali okusno. delo g. mojstra Kocijančiča. To je že tretji novi stranski altar v baziliki in tri še pričakujemo! P. C. N.

Dve novi maši v mariborski baziliki.

Dne 19. julija je bila prva nova maša v mariborski baziliki. Primiciral je frančiškan pater Gracijan Heric.

En teden pozneje, dne 26. julija, je bila druga primicija. Zopet je bil sin sv. Frančiška, ki je daroval Bogu svojo prvo daritev, p. Ciprijan Napasst. P. F. B,

Drobtinice.

P. H. R.

Imenitnost terpljenja.

„Mej vsemi darovi svetega Duh, pravi sv. Frančišek, ke-
tere je Kristus vsim svojim prijatelom podelil ali jih deli, je
pervi premagati samega sebe, ter radovoljno zavolj Jezusa Kri-
stusa in ljubezni do Boga, prenašati zaničevanja. Ker v vsaki
drugi, še tolikanji zmožnosti se ne moremo hvaliti, ker niso naše,
temuč božje; v križu nadloge pa in britkosti se moremo hva-
liti, ker to je naše; zato je rekel apostelj: „Jaz se pa ne bom
hvalil razen v križu Gospodovem i. t. d.“ (Anal. Fran. IV. 119).

Vsmiljen!

„Njegov (sv. Frančiška) duh se je tajal pri pogledu bol-
nikov in vbožcev, in katerim ni mogel pomagati v djanju, je
kazal vsmiljenje“. (Sv. Bonav. legenda min. I, 7).

Poterpežljivost redka.

Vidi se mnogo čistih, zderžnih, vbogih v duhu, ponižnih,
radodarnih, vdanih molitvi, učečih dobre nauke, v veri stano-
vitnih; ali jako malo takih, ki ponižno prenašajo krivice, obre-
kovanja in zaničevanja. (Fr. David Avgšburški).

Prava slava.

„Po zgledu Boga je slavniše molčé poterpeti kakor pa
odgovarjajoč (na krivice) premagati“. (Sv. Greg. Vel.)

Marijin častivec.

„Mater Gospoda Jezusa Kristusa, je (Frančišek) neizrečeno
ljubil, zato ker je ona storila, da je Gospod veličastva postal

naš brat, in ker smo po nji prejeli vsmiljenje. Ker je v njo za Kristusom posebno zaupał, jo je sebi in svojim postavil za zavetnico, ter k njeni časti se postil od praznika aposteljnov Petra in Pavla do praznika Vnebovzetja“. (Sv. Bonav, leg. c. 9, 3).

Eno in drugo!

Mnogi hrepené dati svoje življenje za Kristusa, nočejo pa za Kristusa poterpeti niti žaljive besede!

Varuj se lenobe!

Gdor dela, je napaden od ene hudobe, lenuha pa napadajo brezštevilne!

Dobro pomisli!

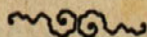
Brez nadlog ni nihče v tem življenju; sicer grešniki večkrat še hujše terpijo ko pobožni.

Krasni perstan.

Perslan je znamenje sv. zakona. Ali sv. Jedert pravi, da je poterpežljivo preušaenje dušnih ali pa telesnih nadlog in to iz ljubezni do Boga, znamenje, da je dotična duša od Boga izvohljena za nebesa; to je skrivnostni perstan, s katerim se duša združi z Bogom.

Zakaj?

Miloserčnost božja nam večkrat pošilja britkosti, zato da bi ž njimi grehov se očistili, in novih se obvarovali, in da bi se v raznih čednostih vadili.

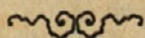
Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine goriške: Matevž (Lovrenec) Podobnik iz Otaleža, Katarina (Marija) Benedičič iz Volč, Apolonija (Marjeta) Bizalj

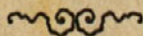
od Sv. Lucije, Alojzija (Elizabeta) Križaj iz Kronberga; kobariske: Katarina (Klara) Benedejčič iz Iderskega; libušenske: Ana (Angela) Soldat iz Kamna, Ana (Marija Magdalena) Brežan iz Tomina, Marija (Elizabeta) Fon iz Smasti, Marija (Terezija) Sturm iz Kamna, Marija Volarič iz Kamna, Marija (Angela) Kutin iz Krna; kamniške: Jožef br. Alojzij Letnar iz Komende; čerliške: Jožef Faganel, večletni deželni poslanec in župan v Oseku, Marija Hrovatin in Jožefa Cigoj tudi iz Oseka.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev: I. B. tretjerednica v Sv. Križu najsv. Sercu Jezusovemu in Marijinemu, da bi zadobila neko milost v telesni potrebi in da bi bila rešena dušnih nevarnosti, ki prete mladini; neka tretjerednica priporoča svojega bolnega moža za ljubo zdravje in svoje tri hčere, da bi ostale stanovitne v dobrem in še neki poseben dober namen; neka tretjerednica, da bi mogla dobiti dobro službo in da bi mogla skrbeti za dušno zveličanje in v več dobrih namenov; K. Ž. priporoča svojega moža, ki že več let boleha na želodcu.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: M. R. z D., da ji na priprošnjo sv. Antona Padovanskega sovražniki niso mogli škodovati v njeni službi; A. M. tretjerednica v Terstu presv. Sercu Jezusovemu in Marijinemu za razne prejete dobrote; K. P. tretjerednica v Terstu, da ji je bilo po Materi božji in sv. Antonu ohranjeno dobro ime; M. J. iz Rečice za rešitev iz smertne nevarnosti najsv. Sercema in angelju varihu; K. M. v Št. Jurju (Dolenjsko), da je v mnogih slučajih in posebno v nekih velikih stiskah in težavah zadobila pomoč po sv. Jožefu, ki se mu je priporočala; T. S. in A. T. iz Kamnika; neka tretjerednica za večkrat dobljeno dobro službo.

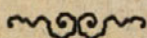

Za kitajski misijon

poslano k nam od nazareške mladeniške Marijine družbe 20 K za kitajskega dečka, ki naj bi se kerstil na ime Jožef. Tudi iz

Nazareta iz zapuščine Frančiške Fedranove je nam bilo poslanih 50 K za afrikanske misijone. Pripravljeni smo sicer tudi take darove sprejemati, vendar bi bilo bolje naravnost jih pošiljati Družbi sv. Petra Klavera v Terst, via del Ronco 6.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1908.

Mesec december.

1. torek: —
  2. sreda: spomin vseh rajnih treh redov sv. Frančiška.
  3. četrtek: sv. Frančišek Ksaverij, sp.
  4. petek: sv. Peter Krizolog, šk. c. u.
  5. sobota: bl. Humilij, sp. 1. r.
-
6. **nedelja**, 2. adv.: sv. Nikolaj, šk.
  7. ponedeljek: sv. Ambrož, šk. c. u.
  8. **torek**: brezmad. spočetje bl. dev. Marije. **P. O. V. O.**
  9. sreda: sv. Silvester, opat.
  10. četrtek: prenesenje hiše b. d. M.
  11. petek: sv. Damaz, papež.
  12. sobota: najdenje trupla sv. Fr.
-
13. **nedelja**, 3. adv.: sv. Lucija, d. m.
  14. ponedeljek: sv. Gregor čudodelnik, šk.
  15. torek: osmina brezmad. spočetja bl. d. M.

16. sreda kvat.: sv. Evzebij, šk. m.
  17. četrtek: bl. Margarita, d. 2. r.
  18. petek kvat.: pričakovanje poroda bl. d. Marije.
  19. sobota kvat.: bl. Konrad, sp. 1. r.
-
20. **nedelja**, 4. adv.: sv. Jozafat, m.
  21. ponedeljek: sv. Tomaž, apost.
  22. torek: bl. Hugolin, pušč. 3. r.
  23. sreda: bl. Nikolaj Faktor, sp. 1. r.
  24. četrtek: božična vigilijska post.
  25. **petek**: Božič. **R. P. V. O.**
  26. **sobota**: sv. Štefan, m.
-

27. **nedelja**: sv. Janez, evang.
28. ponedeljek: nedolžni otroci.
29. torek: sv. Tomaž, šk. m.
30. sreda mej osmino.
31. četrtek: sv. Silvester, papež.

Srečno novo leto 1909!

P. O. pomeni popolnoma odpustek za vse v cerkvah 3 redov sv. Frančiška.
V. O. " vesoljno odvezo s popolnim odpustkom za ude 3. reda.
R. P. " rimsko postajo " " " " "